

О. П. Корусь

Лозова Леонтіна Владиславівна

ЛОЗОВА Леонтіна Владиславівна (02. 10. 1958, Київ) — скульпторка-фарфористка, художниця. Дочка [О. Жникруп](#) і [В. Щербини](#). Закінчила Український поліграфічний інститут (Львів, 1984; викладачі [Б. Валуєнко](#), [Ф. Юр'єв](#), [Ф. Глушук](#)). Навчалася малюнка в батька, [О. Рапай-Маркіш](#), [В. Мамсікова](#) та [М. Вайнштейна](#). Працювала художником (1986—88), скульптором (1988—91) на Київському експериментальному кераміко-художньому заводі. Створювала зразки малюнків для деколі, фарфорову пластику, сувенірні вироби. Авторка фігурних композицій на теми щасливого дитинства, сюжетів з народних і літературних казок, української етнографії, балету, за мотивами дитячих пісень і колискових. Скульптурні твори Л. просякнуті зворушливою щирістю й безпосередністю вираження емоцій, тонким психологізмом образів; вони вирізняються ясністю задуму, вивіреністю пропорцій, високою культурою моделювання, вдалими композиційними рішеннями. Її моделі фарфорової пластики випускали також у ВАТ «Деффа», їх відправляли на експорт. 1991—94 л. — у приватних київських кооперативах «Дністер» та «Стандарт», де розробляла дрібні посудні вироби подарункового асортименту та малюнки для деколі (форма та оздоблення сервізу «Тет-а-тет»). Учасниця мистецьких виставок від кінця 1980-х рр. Деякі твори зберігаються в Національному музеї українського народного декоративного мистецтва (Київ), Національному історико-етнографічному заповіднику «Переяслав» (Київська обл.), Музеї образотворчих мистецтв (м. Чорноморськ Одеської обл.).

Фотоілюстрації

Основні твори

малюнки для деколі — «Трояндовий кущик», «Гвоздика», «Ситцева»; деколь на кухоль форми «Дзвіночок» (усі — 1986) та на сервіз «Тет-а-тет» (1991); скринька для прикрас «Театральна» (1987); скульптура — «Попелюшка» (1986), «Дюймовочка» (1987), «Маша та ведмідь», «Кіт у чоботях», «Біля тину» (усі — 1988), «Принцеса та Свинопас», «Як же я мою корівоньку люблю», «Котя-котенько-коток» (усі — 1989), композиція «Канкан» (2 варіанти), «Любить — не любить» (усі — 1990); мініатюри — триптих «Балет» (1987), «Альонка» (1990), «Під музику Вівальді» (1991).

Рекомендована література

1. Школьна О. В. Київський художній фарфор ХХ ст. К., 2011;
2. Корусь О. Творчість скульпторки КЕКХЗ Леонтіни Лозової в музейних збірках України: проблема дослідження // Музейні старожитності: колекції, імена, долі: Наук. зб. за мат. Всеукр. наук.-практ. конф. Х., 2020.

Бібліографічний опис:

Лозова Леонтіна Владиславівна / О. П. Корусь // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-880742>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).